

lemmerne var ørkesløst, for, sagde han, selv om Rigsdagen vedtager dette Lovforslag, staar det til Indenrigsministerens Forgodtbefindende at bevilge eller lade være at bevilge det Medlemsantal, som de forskellige Byraad maatte ansøge om. Det er meget rigtigt, at Indenrigsministeren kunde nægte Byraadene at faa deres Medlemsantal udvidet, men jeg synes, det er lidt af en Fornærmelse mod en parlamentarisk Minister at mene, at han, naar Rigsdagen havde vedtaget et saadant Lovforslag, principmæssig skulde nægte at udføre dets Hensigt og at opfylde de Ønsker, som Byraadene have med Hensyn til Udvidelse af deres Medlemsantal. Det er heller ikke givet, at man, fordi Maksimumsantallet af Byraadsmedlemmerne sættes til 25, derfor f. Eks. i disse af mig nævnte 7 større Byer skulde ville have 25 Medlemmer, altsaa Maksimum, man kunde meget godt tænke sig, at man enkelte Steder vilde nøjes med 21 eller 23 Medlemmer. Det er altsaa ikke ørkesløst at vedtage dette Lovforslag. Tværtimod, hvis det Lovforslag bliver vedtaget, er det en Løsning af det foreliggende Spørgsmaal i den Retning, vi ønske, fordi vi maa gaa ud fra, at Indenrigsministeren saa efter sit Skøn i de enkelte Tilfælde vil gennemføre de Beslutninger, Rigsdagen paa denne Maade har taget. Men naar det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds angriber vort Forslag og er imod en Udvidelse af Byraadens Medlemsantal, er det vel kun, fordi han vil forsone sig overfor sine Partifæller i Anledning af, at han er gaaet med til Udvidelsen af Medlemsantallet i Frederiksberg Kommunalbestyrelse, medens hans Partifæller bestemt have nægtet at medvirke til en Udvidelse af Byraadsmedlemmernes Antal. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds her indtager en korrekt Stilling. Han har rettet sig efter, hvad hans Meningsfæller i Frederiksberg Kommunalbestyrelse ønske, medens derimod hans Meningsfæller, Folketingsmænd fra forskellige Købstæder, nægte at rette sig efter det, deres Partifæller der ønske.

K. M. Klausen: Jeg skal gøre en Bemærkning til den højtærede Minister,

som det for mig altid er en Ære og Glæde at forhandle med. Den højtærede Minister synes vedblivende at staa paa det Standpunkt, at han vil være et Slags Forsyn for Byraadene. Altsaa, selv om Byraadene udtale nok saa stærkt et enstemmigt Ønske, vil den højtærede Minister ikke gaa med. Det kan naturligvis være meget smukt at staa som en Landsfader og føre sin Politik ud fra dette Standpunkt, men jeg synes dog, at det er en Ministers Pligt, naar der fremkommer saa stærke og naturlige Krav fra Byraadene, at bøje sig og imødekomme disse Ønsker.

Den højtærede Minister udtalte sig atter stærkt rosende om Kvinderne, om deres udmærkede Egenskaber, og jeg skal ikke i mindste Maade imødegaa ham paa dette Punkt. Men der er det mærkelige derved, at den højtærede Minister, saa længe Kampen stod paa, da det gjaldt om at værne Kvindens Ret og skaffe hende Valgret, var paa den modsatte Side. Men Ministeren har det som saa mange, der gaa i Krig, at de først melde sig, naar Byttet skal deles. Naar Kampen er endt, naar Sejren er vunden, komme de frem paa Valpladsen og ville være med til at dele Byttet. Og her er meget at dele nu. Her er alle Kvindernes Stemmer, og de er maaske lige saa talrige som Mændenes Stemmer, saa nu gælder det om at passe paa, nu gælder det om at være med. Jeg tror ikke, det vil lykkes den højtærede Minister. Kvinden har, foruden de udmærkede Egenskaber, som den højtærede Minister tillagde hende, en trofast Karakter. Har nogen hjulpet hende, glemmer hun det ikke, men har nogen været svigefuld imod hende, glemmer hun det heller ikke. Det nytter ikke, alt hvad den højtærede Minister vil sige for at vinde Kvindernes Stemmer, han faar dem ikke over paa sin Side. Naar han en Gang har sveget hendes Sag og staaet som hendes Modstander, nytter det ikke, at han er saa veltalende, som den højtærede Minister er.

Naar jeg har sagt, at der var Hverv, som Kvinderne ikke kunne paatage sig, er det fuldstændig rigtigt. Der er saadanne kommunale Hverv, som Kvinder ikke kunne udføre, og jo flere Kvinder der kommer ind i vore kommunale Raad, desto mere byrdefuldt vil det altsaa blive for Mæn-